

zijn zuster
Misschien kan alleen een vreemde
onvindbare vrouw
hem redden
Niet Fanny
die zeker niet
haar heb ik gehaat
Hoe vaak niet
heeft ze Antonio proberen te
verleiden
in de aanwezigheid van mijn broer
Zijn ogen waren te slecht om dat te
merken
maar de mijne waren goed genoeg
om die fluisterende ongerechtigheid
aan te zien
Nog nooit in mijn leven
heb ik de moed gehad
andere mensen terecht te wijzen
omdat er dingen zijn
waarvan ik niets weet
Ik kende mijn trouw
en nu heb ik ook mijn lafheid leren
kennen
zoals de kaars en de brandende pit
elkaar kennen
die gaan ook aan elkaar ten gronde
Zo heb ik mijn broer bedrogen
omdat er op deze wereld dingen zijn
waarover ook een zuster zwijgen
moet

Antonio
Hoe gaat het met hem

Paolina
Slecht
het gaat steeds slechter

Antonio
Gisteren nog
heeft hij me
een heel gedicht geciteerd

Paolina
Zijn ogen
zijn maag
niets goeds

Antonio
en dokter Mannella

Paolina
Dokter Mannella heeft zijn handen
vol
aan de cholera
een dokter heeft niet eens meer zin

Giacomo
het ging nog
zolang jullie mijn handen
en mijn ogen konden zijn

Antonio
Wat voel je

Giacomo
Niets
pijn
nee zelfs dat niet
ik zie al bijna niets meer

Paolina
het gaat slechter

Giacomo
Weet je
dat er iets heel vreemds
met me gebeurt
als ik er aan denk
dat ik straks doodga
zie ik mezelf liggen
in een greppel
terwijl er een stelletje idioten
op mijn buik danst
lucht
Antonio
geef me je hand
lucht
ik hang van losse zinnen aan elkaar

als een oud geworden boek
dat uit zijn band ontsnapt
ik scheur
kraak kraak

Paolina
hij spint zich in woorden
ik kan hem niet verstaan

Antonio
Lieve vriend
niet gaan
ik heb je nodig

Giacomo
lucht
van het werkwoord nodig hebben
ik kan je niet meer zien

G.sterft
pauze

Antonio
Het is gedaan

Paolina
Beter zo
het was een hel voor hem geworden
hier

Antonio
Je hebt gelijk
een hel

Scène 10

GIACOMO
Hier zit ik dan
stinkend van verbeelding
mijn ogen zijn stuk
maar ik heb ze niet meer nodig
ik had ze alleen nodig
om ze te kunnen sluiten
goede ogen en logica
zijn zinnen slotte de vijanden
van elk groot gevoel
Vroeger
had ik ze ook niet nodig
toen donder en wind
zon en sterren
dieren en planten
en zelfs de muren van het huis
allemaal vrienden leken
of vijanden
niets was onverschillig
toen ieder ding dat we zagen
tegen ons leek te willen spreken
toen we
nooit eenzaam
spraken tegen beelden
en muren
en bomen en wolken
we stenen omhelsden
en bomen
en ze streelden
of verwonden
alsof ze ons kwaad
of goed hadden gedaan
toen we ons steeds verbaasden
toen de dingen
het licht en de sterren
en vuur
het vliegen van insecten
en de doorzichtigheid van water
allemaal nieuw waren
en onbekend
toen geen enkele gebeurtenis
gewoon leek
alle hartstochten waren nog vrij
en ongetemd
toen toen tranen nog iets dagelijks
waren
We wisten de oorzaak van de dingen
niet
we verzonnen die
Soms later voelde ik dat plezier nog
eens
als ik de blauwe lucht zag
door een raam

of deur
of tussen twee huizen
ik heb nooit geweten
hoe ik dicht
Ik ga zitten met een leeg vel
mijn geestesoog gericht
op wat me treft
ik kijk naar wat dat is
daar voor mijn ogen
ik zeg tegen mijzelf
dat witte vel
dat moet iets worden
Dan raak ik ontevreden
ik leg het weg
en als ik wat gerust heb
ga ik er weer voor zitten
en bekijk het met een soort angst
Dan ben ik nog altijd ontevreden
omdat ik nog steeds
dat schitterende beeld
te scherp op mijn netvlies heb
Maar ik vind in mijn werk
uiteindelijk
een echo van wat me trof
ik zie dat de natuur
me iets heeft gezegd
tegen me gesproken heeft
en dat ik het samengebalde
opgeschreven heb
En in dat samengebalde
zullen woorden zijn
die misschien niet ontcijferd kunnen
worden
er zijn vergissingen
en open plekken
maar er is iets in
wat een bos
of een heuvel
of mens
me heeft gezegd

De moeder
Mijn zoon is een stommeling
ik heb hem alle kansen aangereikt
opdat hij een groot dichter zou
hebben kunnen worden
ja hij is een dichter geworden
ik weet het
maar daarbij heeft hij zijn
gezondheid
uit het oog verloren
is hij ziek geworden
zieker dan menig andere jongeman
op zijn leeftijd
heeft hij zoiets als een sleepbeen
ontwikkeld
iets dat hem pijn doet
iets dat ik hem niet gegeven heb
dat sleepbeen
nooit
en dan die bochel
boeken heb ik hem gegeven
om te lezen
geen sleepbeen en geen bochel
en dan die verschrikkelijke hoest
en het vocht dat uit zijn ogen
constant uit zijn ogen druipt
als hij mijn zoon niet was
nooit zou ik dichter
in zijn buurt durven komen
dan een tiental meters
iets in zijn binnenste is stil blijven
staan
als water in een sloot
een stinkende damp heeft zich
daar binnen in hem opgehoopt
hij zit daar maar en stinkt
eenvoudigweg stinkt hij
dat kan ik hem niet vergeven
maar hij is mijn zoon
daarom moet ik van hem houden
hoewel hij onvolmaakt is
onvolmaakter dan ik hem gemaakt
heb
Ik kan zijn ongeluk niet meer
aanzien
kom
kom in mijn armen
zodat ik je met mijn eigen handen

begraven kan
ik
je moeder
de enige op deze wereld
die een belangeloze liefde voor je
voelt
kom maar terug
kom naar je ouderlijke huis terug

Giacomo
donder op moeder
jouw borsten
zijn van belangeloosheid versteend
gestoten heb ik mijn mond
aan jouw ijskoude tepels
belangeloze liefde
dat is liefde zonder belang
ga weg
opgedonderd

En nu alleen nog tussen jou en mij
Vesuvius
met je allesverpletterende kracht
altijd bereid om wat onder je ligt
te vernietigen
Het zal misschien een ongelijke
strijd lijken
wanneer ik jouw hellingen beklim
maar ik zal aankomen bij je mond
van vuur
en woorden in je slingeren
waardoor zelfs jij ontwaakt
schreeuwen zal ik
zo hard tegen jou brullen in
dat niemand meer weten zal
wie van ons twee het hardste brult
en misschien braak je dan je
verschroeiende antwoord
jouw hete steen
naar buiten
waartoe ik je heb aangezet
Op de rand van je mond zal ik staan
en meegevoerd worden op je vuur
dat langzaam maar onstuitbaar
voortrolt
jouw hellingen af
op weg naar waar eens mensen
woonden
die nu verrast in hun slaap
geen tijd meer hebben om de deken
waarin jij ze voor eeuwig smoort
van zich af te werpen
voort raas jij over duizenden jaren
en duizenden zullen verstenen in
jouw aanblik
De beeldhouwer zal dan mijn
lichaam
nooit uit het marmer houwen
maar zo rest van mij dan nog
tenminste iets
ik kan mijzelf zien
als een van die schaduwen beneden
een onbekende tussen anderen
niet meer bang
en van alle verlangen stil
een schaduw van wat eens was
En dan zal na mij weer
een andere mond
een andere hand
nieuwe woorden vormen

Vooruit Vesuvius
op naar snaaihete lavastromen
geknoopt aan echt verdriet
laat ze komen die woorden
rood en schreeuwend van pijn
en van al die dingen veel
Schuift!
Doet!
Stroommaarstroomt!
duikel donker striemlicht in!
Naar beneden onderen
die hele kop met smart!
Naar!
Naar!